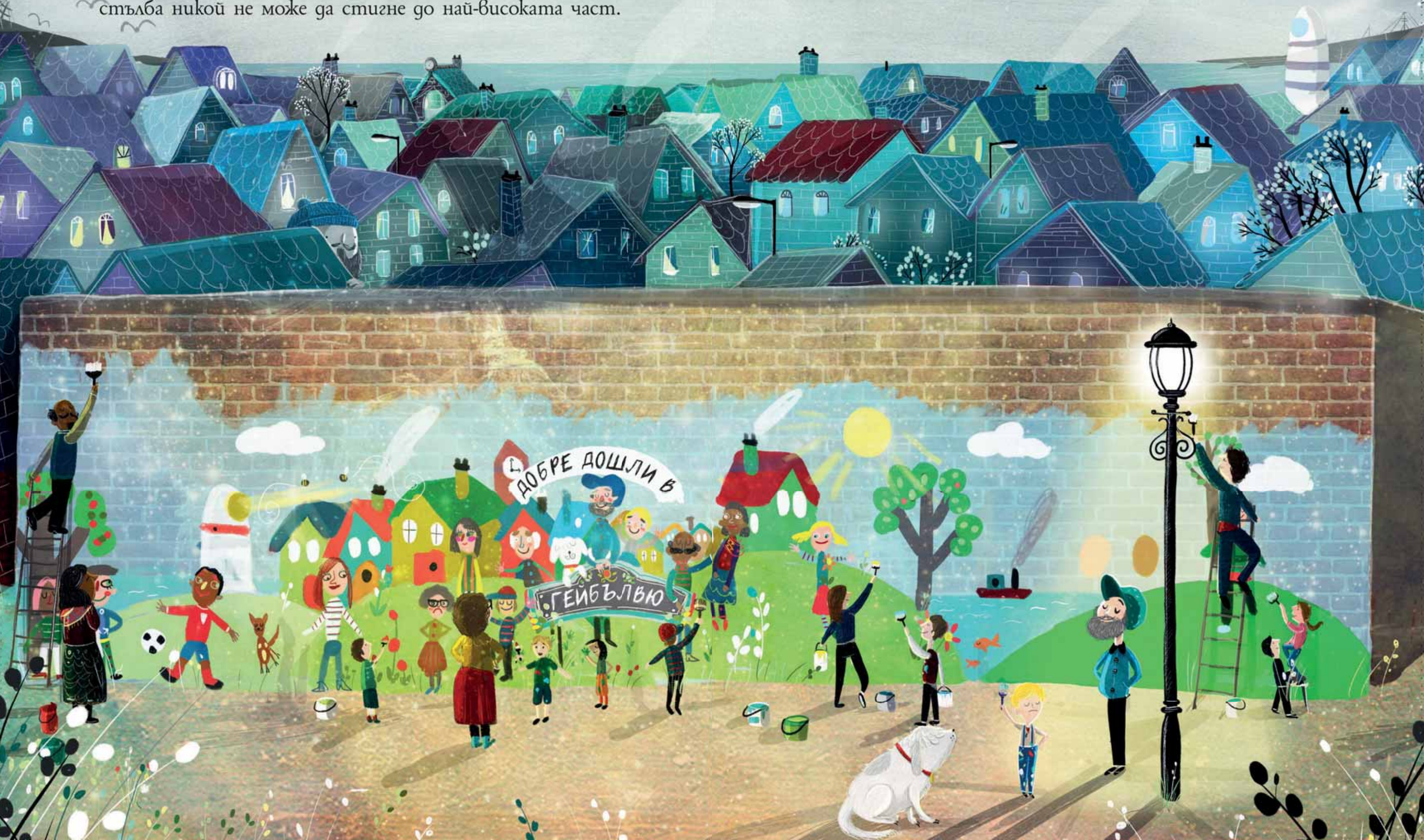

Малкият Били беше много притеснен.

– Какво ще правим, дядо? Цял ден рисувахме върху градската стена, но не можахме да завършим фреската. Даже и със стълба никої не може да стигне до най-високата част.

– Не се тревожи, Били! – успокои го дядо му. – Познавам един приятел, който може да ни помогне...

- Ръцете на този мой приятел - продължаваше
гядото, - са много големи. Дланите му са широки
като маса, краката му са дълги като водосточни тръби,
а стъпалата му са като лодки.
Сещаш ли се за кого говоря?

- Остава и да не се сещам - въздъхна Били с досада. -
Говориш за твоя таен великан.
Хиляди пъти си ми разказвал за него. Само че си го измисляш.
- Никога нищо не си измислям! - смръщи се гядо му.

После погледна своя внук и се подсмихна под мустак:
- Помниш ли, когато миналото лято ходихме
на къмпинг в гората?
- Помня, как да не помня... - измърмори Били.

- Тогава великанът бдеше над нас
и се грижеше да не ни се случи
нещо лошо. А помниш
ли, когато градският
часовник се развали?

- Да, дядо, помня... -
изпухтя Били, който знаеше
какво ще каже дядо му сега.